

מועצת

העיתונות בישראל

مجلس الصحافة في اسرائيل

СОВЕТ ПО ДЕЛАМ ПРЕССЫ В ИЗРАИЛЕ

ISRAEL PRESS COUNCIL

ע"ר 580491223

ג' באלול תשפ"ג

20/08/2023

הערות מועצת העיתונות והתקשורת בישראל

לתזכיר חוק התקשורת (שידורים), התשפ"ג-2023

מועצת העיתונות והתקשורת בישראל [להלן – "מועצת העיתונות"], שמאגדת בתוכה את מירב אמצעי התקשורת בישראל וכן נציגי ציבור, ואמונה על השמירה על חופש העיתונות והתקשורת ועל כללי האתיקה העיתונאית, מתכבדת להגיש את הערותיה לתזכיר חוק התקשורת (שידורים), התשפ"ג-2023.

מועצת העיתונות והתקשורת בישראל מתנגדת נחרצות להצעת החוק - במהותה, ברוחה ובפרטיה.

מבלי לפגוע בכלליות האמור לעיל, להלן פירוט הערותיה של מועצת העיתונות. הערותיני יתייחסו להיבטים של עצמאות התקשורת וחופש התקשורת – נושאים שעומדים במרכז עשייתה של המועצה. עם זאת המועצה מבקשת להביע מחאה על סד הזמנים הקצר שהוקצב להערות הציבור לתזכיר מקיף כל כך, שאמור לחולל מהפכה של ממש בתחום התקשורת. מחאה זו מצטרפת לביקורת על שלא ניתנה הזדמנות נאותה גם לגופים המאסדרים: הרשות השנייה ומועצת הכבלים, שהם בעלי הידע והניסיון בתחום והם בין הנפגעים הישירים מהצעת החוק - לבחון ברצינות את ההצעה, שכן הם נדרשו להעביר הערותיהם לטיטוט חוק התקשורת החדש **תוך**

יום אחד.

מועצת העיתונות מבקרת גם את העובדה שתזכיר הצעת החוק נוסח מבלי שקדמה לו עבודה מקיפה של וועדה ציבורית. אמת הדבר שהתזכיר מאזכר וועדות שהוקמו בעבר והוא אף מסתמך בחלקים נרחבים על דו"ח וועדת פולקמן, שהוליד תזכיר הצעת חוק אחר שלא הגיע לכלל חקיקה. מועצת העיתונות סבורה שהיה ראוי להקים וועדה ציבורית שתבחן את ההצעות לשינוי האסדרה של שוק התקשורת, במיוחד בשים לב לכך שבחלקים משמעותיים סוטה התזכיר מדו"ח פולקמן ויש בו פגיעה חמורה בעצמאות התקשורת ובחופש שלה. זה המקום להזכיר עוד כי גם **וועדת פולקמן** לקתה בכך שבנוסף ליושב הראש שלה היא כללה עובדי מדינה בלבד: 4 ממשרד התקשורת בתוספת רכזת הוועדה ועוזרת המחקר, 1 ממשרד האוצר ו-1 ממשרד המשפטים, כשלנציגי המועצה לשידורי כבלים ולשידורי לוויין, הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו ורשות התחרות הוקנה בה מעמד של **משקיפים בלבד**. מן הראוי איפוא שבועדה חשובה כזו, שעוסקת בליבת שוק התקשורת, יהיו חברים גם אנשי אקדמיה ואנשי תקשורת. דוגמה לכך יכולה לשמש **וועדת מעוז** לבדיקת נושא החיסיון העיתונאי, שבה היוו אנשי האקדמיה והעיתונאים **רוב** מבין חברי הוועדה, כשאיש אקדמיה אף הוצב בראש הוועדה.

רח' קפלן 12 תל-אביב

טלפון 03-6955437

פקס 03-6951145

דואל moaza@m-i.org.il

www.m-i.org.il

התזכיר מצהיר, כי הוא נועד להשפיע על חופש הביטוי, המסחר ועל דמותה של החברה והדמוקרטיה הישראלית.

סעיף 1 אף מבהיר, כי: "מטרתו של חוק זה להסדיר את אספקת תכני צפייה-ושמע לציבור בישראל, לקדם השקעה ביצירה ישראלית איכותית, לאפשר מגוון וריבוי דעות באספקת תכני צפייה-ושמע ובפרט תכני חדשות, ולקדם את התחרות בתחום", אולם לאמיתו של דבר התזכיר **תוחם ומגביל** את האספקה של תכני צפייה-ושמע בישראל.

מועצת העיתונות והתקשורת בישראל אינה שוללת את הגישה שיתכן ושוק התקשורת זקוק לריענון ולאסדרה. עם זאת למרבה הצער תזכיר הצעת החוק **מסיג** את שוק התקשורת **שנים לאחור** ומקנה שליטה מלאה חסרת תקדים של הממשלה על אמצעי התקשורת, כל זאת בניגוד לעקרונות יסוד במשטר דמוקרטי, ולפסיקה של בית-המשפט העליון.

הנה כי כן אם חלילה ימומש תזכיר הצעת החוק הוא יציב את ישראל בשורה אחת עם מדינות כמו פולין והונגריה, שהיו אף הן פעם מדינות דמוקרטיות במונחים המקובלים, אך הפכו לאחרונה למדינות שהדמוקרטיה המהותית רחוקה מהן.

לא למותר לציין שההשתלטות על אמצעי התקשורת, כמוצע בתזכיר הנוכחי, משתלבת גם במגמה של השתלטות על מערכת המשפט, וזאת בתנועת מלקחיים שמוכרת לנו אף היא מפולין ומהונגריה.

החידוש העיקרי בתזכיר מפורש בדברי ההסבר כך:

"מוצע להקים רשות חדשה במקום מועצת הכבלים והלוויין והרשות השנייה ("הרשות לתקשורת משודרת" או "הרשות") שתפקידה יהיה לאסדר את כל תחום אספקת תכנים הצפייה-ושמע, באופן שיהיה אדיש לאופן ולטכנולוגיה בהם מופצים התכנים. הרשות תהיה רשות בלתי תלויה בעלת יכולות מקצועיות ומיקוד פעילות בתחומי הכלכלה והתחרות ותוקם מתוך שאיפה לעצמאות בפעילותה. רשות זו אף תיכנס בנעלי הרשות השנייה בכל הנוגע לאסדרה ולפיקוח על תחום הרדיו, בהתאם לסמכויותיה לפי חוק הרשות השנייה".

סעיף 3(ב) ממשיך וקובע: "הרשות תהיה עצמאית בהפעלת סמכויותיה לשם מילוי תפקידה, בהתאם להוראות חוק זה, ולפי כל דין".

איננו רואים פגם עקרוני בשאיפה לאחד את הגופים המשדרים תחת רשות אחת, ככל שזו אכן תהיה רשות שהיא "עצמאית בהפעלת סמכויותיה", אלא שעיון בתזכיר מגלה סתירות עמוקות ובראש ובראשונה מסתבר כי מועצת הרשות איננה אלא גוף שממונה ונשלט על ידי הממשלה, כמובהר להלן:

סעיף 4 (א) קובע "השר ימנה מועצה בת 9 חברים".

ס"ק 4 (א) (1) קובע, כי "יושב ראש המועצה יהיה עובד מדינה".

ס"ק 4 (א) (2) מורה, כי בין תשעת חברי המועצה יהיו "שלושה נציגי הממשלה שהם עובדי מדינה; עובד משרד התקשורת שימונה לפי בחירת השר, עובד משרד האוצר שימונה לפי המלצת שר האוצר ועובד משרד הכלכלה שימונה לפי המלצת שר הכלכלה".

ס"ק 4 (א) (3) קובע כי בנוסף לנציגי הממשלה יכהנו במועצה "שני נציגי ציבור לפי בחירת השר".

ס"ק 4 (א) (4) קובע, כי בנוסף לאלה יכהנו במועצה "שלושה נציגי ציבור". אם סבור מאן דהוא, כי מכאן תבוא הישועה נכונה לו אכזבה, שכן ס"ק (ב) קובע: "מינוי נציגי הציבור ויושב ראש המועצה יעשה לפי המלצת הוועדות לאיתור מועמדים כאמור בסעיפים 15 ו-16, לפי העניין".

סעיף 15 קובע, כי וועדת האיתור הנ"ל תהייה בת שלושה חברים והם: "נציג ציבור שיבחר השר, והוא יהיה יושב הראש, ועוד שני נציגים שימונו לפי המלצותיהם של שר החינוך ושל שר המשפטים".

סעיף 16 קובע, כי "שר התקשורת ימנה וועדה בת חמישה חברים שתפקידה יהיה לאתר מועמדים לכהונה כיושב המועצה ולהמליץ עליהם לשר".

הרכב וועדת האיתור להצעת מועמדים לכהונת יו"ר ראש מועצת הרשות הוא כדלקמן: המנהל הכללי של משרד התקשורת, והוא יהיה יושב הראש; נציב שירות המדינה או נציגו; נציג ציבור שימונה לפי המלצת המנהל הכללי של משרד התקשורת; נציג ציבור שימונה לפי המלצת המנהל הכללי של משרד החינוך; נציג ציבור שימונה לפי המלצת המנהל הכללי של משרד המשפטים (אף חברי הוועדה לאיתור מועמדים לכהונת נציגי הציבור במועצת הרשות יבחנו כאמור על פי המלצת השרים הרלוונטיים).

ס"ק 4 (ה) קובע: "מינוי יושב ראש המועצה לפי סעיף קטן (א)(1), טעון אישור הממשלה". סעיף 7 מקנה לשר סמכות להעביר חבר מועצה ואת יושב הראש מכהונתם לפני תום תקופת הכהונה בתנאים המפורטים בסעיף.

מכל ההוראות הנ"ל עולה בברור שליטתה המוחלטת של הממשלה בפיקוח על שוק התקשורת, וזו עוד מתחזקת גם מסעיפי ההמשך. התזכיר ממיר את שיטת הרשיונות של גופי התקשורת בחובת רישום של הערוצים ושל ספקי תכניות וספקי חדשות. לכאורה מדובר בחידוש מבורך שמנהיג ליברליזציה בתחום התקשורת. אלא שהרישום נעשה באמצעות יושב ראש מועצת הרשות, שהינו כאמור מינוי פוליטי. ואין המדובר ברישום טכני גרידא. סעיף 29 מקנה למועצת הרשות סמכות לקבוע: "כי מתקיימות נסיבות שבשלן אין לרשום מבקש במרשם". סעיף 28 קובע עוד: "המועצה רשאית לבטל רישום במרשם או להתלותו עד לקיום תנאים שתורה עליהם או להגביל את מי שרשום במרשם באספקת תכני צפייה-ושמע, לפי העניין".

התזכיר מורה בנוסף, כי: "המועצה תקבע את מדיניות הרשות ותתווה את קווי פעולתה". התזכיר ממשיך וקובע, כי "המועצה תפקח על ביצוע המדיניות שקבעה לפי סעיף קטן (א), על קיום ההוראות הקבועות בחקיקת התכנים המסחריים, בתקנות, בכללים ובהוראות מינהל, וזאת בכל הנוגע לגורם מורשה, ספק תכנים ובעל זכות לאספקה בישראל של מפעל ספורט הכפוף להוראות חוק זה, וכן מורשה לשידורי רדיו". סעיף 65 נותן למועצה סמכות להתערב התערבות של ממש באופן ניהולו של גוף תקשורת ולהורות לו "בדבר פעולות שעליו לנקוט, או להמנע מלנקוט, כדי למנוע או לצמצם את הפגיעה [בתחרות]".

סעיף 80 מקנה ליושב ראש המועצה או עובד הרשות שיושב ראש המועצה הסמיך לכך, סמכות לדרוש "למסור לו, במועד, במתכונת ובאופן שיורה, כל מידע הנחוץ לשם הפעלת סמכויות יושב ראש המועצה או המועצה לפי חקיקת התכנים המסחריים, או כדי להקל על ביצוען, וכן לשם קידום אסדרה בתחום אספקת תכני צפייה-ושמע לציבור". וזאת, בין היתר, כדי "לעבד ולפרסם מידע מצרפי שהתקבל".

סעיף 81 קובע כי: "המועצה רשאית, לצורך אמידת נתוני צפייה בתוכן צפייה-ושמע, אם מצאה כי נדרשת התערבות על מנת לספק מידע ואומדן אמינים של נתוני צפייה בתכני צפייה-ושמע שמספקים ספקי תכנים בישראל לדרוש מידע המשמש לאמידת נתוני צפייה מספק תכנים רשום, שיועבר לרשות, ורשאית המועצה לעשות זאת באמצעות יצירת ממשק קבוע לקבל מידע בזמן אמת או בסמוך לו."

ההצעה אף קובעת, כי "הרשות תהיה רשאית, בעצמה או תוך הסתייעות באחר, לעבד ולפרסם מידע מצרפי שהתקבל".

משתמע מכאן, כי מועצה פוליטית מוסמכת להתערב בנתוני המידרוג [רייטינג] שעלולים להפוך בידיה כחומר ביד היוצר, תופעה שאינה דמוקרטית בעליל. ואין להקל ראש בכך. לא זו בלבד שהדבר פוגע בזכותם של גופי התקשורת לפרטיות, זכות חוקתית שנקבעה בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, אלא שהוא חושף אותם לעינו הבוחנת של 'האח הגדול'. מעבר לכך, נתוני המידרוג חשובים מכמה טעמים: ראשית - הם משקפים לכאורה את הפופולריות של גוף התקשורת, שנית - הם מעצימים את הפופולריות של הגוף המשדר מהטעם שצופים שייחשפו לנתוני מידרוג גבוהים של הגוף ייטו מטבע הדברים לצפות בו, ולבסוף, נתוני המידרוג קובעים את מחיר הפירסומות ובכך משפיעים במישרין על איתנותו הכלכלית של הגוף. לא למותר לציין כי מתן כוח כזה בידי פוליטיקאים או מממונים מטעם עלול לעוות את שוק התקשורת, ולהביא לקידום אמצעי תקשורת המועדפים על השלטון ואף עלול לגרום לאמצעי תקשורת אחרים לצנזורה עצמית, או לשינוי תכנים כדי ליהנות מהכנסות שהן נגזרות מהרייטינג.

סעיף 42 קובע: "ספק חדשות יספק תכני חדשות מדויקים, מהימנים ומאוזנים, ולא יבוטאו בהם עמדותיהם ודעותיהם הפרטיות של מנהליו ובעלי מניותיו".

תהא הדעה על הוראה זו אשר תהא, הרי כאשר הפיקוח נתון בידיה של מועצה ממונה פוליטית עולה החשד שהיא תיישם הוראה זו כדי להשתיק ביקורת על הממשלה, בעיקר כך כאשר נשמעות טענות מצד הקואליציה כי אמצעי התקשורת הם "שמאליים".

פרק י"א מקנה ליושב הראש סמכות למנות מפקחים, בעלי סמויות נרחבות, "לשם פיקוח על ביצוע ההוראות לפי חוק זה ולפי חקיקת התכנים המסחריים".

פרק י"ב מקנה למועצת הרשות אמצעי אכיפה מינהליים, לרבות הטלת עיצומים כספיים. למועצה אף ניתנה סמכות להחליט "אם להטיל על המפר עיצום כספי, ורשאית היא להפחית את סכום העיצום הכספי" וכן "רשאית היא, במקום להטיל עליו עיצום כספי, למסור לו התראה מינהלית". ועוד "רשאית היא למסור למפר הודעה על אפשרותו להגיש למועצה כתב התחייבות ולהפקיד עירבון, במקום שיוטל עליו עיצום כספי". **למותר לציין מה משמעותן של סמכויות כאלה שניתנות בידיה של מועצה שממונה על-ידי הממשלה.**

ההצעה אף מבקשת לחולל שינוי קריטי בתחום החדשות. ראשית, ההצעה פותחת את התחום לכל דיכפין תוך הסרת תנאי הסף, לרבות הבטחת השקעות נאותות ועריכה כדי להבטיח שידור איכותי. ההצעה תולה יתרה בתחרות שתתפתח בין כלי התקשורת. ברם תחרות כזו אינה חזות הכל. מאחר שמדובר במדינה קטנה עם שפה ייחודית אמצעי התקשורת יבחרו להשקיע את כספם בתכניות עתירות רייטינג ולא בחדשות. מסעיף 71 אף עולה, כי ספק חדשות יוכל לשלב תוכן שיווקי בחדשות.

לא פחות מדאיגה ההצעה להסיר את החומה הסינית שמבדילה כיום בין אמצעי התקשורת לבין מחלקת החדשות. מאחר ולפוליטיקאים יש אינטרס מיוחד בכיסוי התקשורת שלהם ולא פחות מכך בחיסוי מידע שאינו נוח להם – הדבר ידרדר את מחלקות החדשות ויפגע באמינות שלהן. מכיוון שלשלטון ולממשלה יש אינטרס מיוחד בשליטה על החדשות ומעתה יהיו להן גם האמצעים לכך קיימת סכנה שהחדשות עלולות להפוך ל"חדשות מטעם", זאת תוך פגיעה בזכות הציבור לדעת.

בהצעת החוק נכללות גם הוראות דרסטיות לגבי תאגיד השידור הציבורי.

סעיף 147 מבקש להוסיף לחוק השידור הציבורי הישראלי, תשע"ד-2014 סעיף 89א, שכותרתו "העברת מידע לשר", וזו לשונו:

השר רשאי לדרוש מתאגיד השידור הציבורי למסור לו כל מידע הנחוץ לשם הפעלת סמכויות השר לפי חוק השידורים, או כדי להקל את ביצוען והכול במועד, במתכונת ובאופן שיוורה;

התזכיר גם מאיים על יכולתו של תאגיד השידור הציבורי באמצעות "ייבוש" מקורותיו התקציביים. לצורך זה קובע סעיף 61, שהתאגיד "יציע לכל ספק תכנים רשום את תכני הצפייה-ושמע שהם מפיצים, במתכונת של ערוץ וכן לצורך הפצה על פי דרישה, בלא תמורה". סעיף 146 אף מטיל חובה על התאגיד לספק חומרי ארכיון גם לצרכים מסחריים מסמך אותם לגבות תעריפים, אשר "ישקפו את עלויות התפעול השוטף של העמדת החומר שנשמר ותועד". תעריפים אלה "יאושרו בידי המועצה ויפורסמו באתר האינטרנט של תאגיד השידור הציבורי".

נשאלת השאלה על שום מה חייב גוף תקשורת להמציא ככלל חומר שבהכנתו השקיע כספים ומשאבים - לגופים מסחריים וזאת ללא תמורה.

ספק רב אם הוראה זו עומדת בהתאמה לתנאיו של חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, שכולל הוראה בדבר "שמירה על הקניין" וקובע כי: "אין פוגעים בקנינו של אדם". לעניין זה סעיף 4 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, מורה כי "מקום שמדובר באדם – אף חבר-בני-אדם במשמע, בין שהוא תאגיד ובין שאינו תאגיד". זאת ועוד. בסעיף ב' 13 להקדמה, שמפרט את "מטרת החוק המוצע, הצורך בו, עיקרי הוראותיו והשפעתו על הדין הקיים" נקבע כך:

"תחום הרדיו – בעת הקרובה צפויה להתפרסם תזכיר נוסף שישלים את פעולתו של תזכיר זה באמצעות הכפפת תחום הרדיו לפעילות המועצה והרשות והכנסת שינויים באסדרת תחום הרדיו. משכך, הסדרים הנוגעים לתחום הרדיו אינם נזכרים בתזכיר זה במפורט אולם ההסדרים הנכללים בה נכתבו על בסיס הנחה כי התזכירים ישולבו בהמשך".

המהפכה הצפויה בתחום הרדיו תתבטא איפוא בכך שתחנות הרדיו האזוריות תהפוכנה לתחנות ארציות. הן תוכלנה למכור פרסומות בעוד שעל תחנות הרדיו של התאגיד ייאסר למכור פרסומות שמהוות כיום מרכיב חשוב בתקציבן. לא למותר להדגיש, כי לממשלה אינטרס של ממש בקידומן של תחנות רדיו אזוריות שצפויות ליישר קו עם האינטרסים של הממשלה.

למותר להכביר מילים על חשיבותו של השידור הציבורי דווקא במציאות של שידורים מסחריים. על חשיבותו ניתן לעמוד מאיגוד השידור האירופי הכולל 112 חברים מ-56 מדינות ועוד 30 חברים נלווים כולם גופי תקשורת ציבוריים. כאשר שר התקשורת יזם את סגירתו של תאגיד השידור הציבורי - הזהיר מנכ"ל איגוד השידור האירופי, כי: "ללא גוף חדשות ציבורי מתפקד, 'כאן' לא תעמוד עוד בהתחייבותה למגוון שלם של תכניות בשירות הציבורי - מה שמעמיד בספק את זכאותה לחברות ב EBU - ואת יכולתה לקחת חלק באירועים מרכזיים כמו השתתפות באירוויזיון". במכתב לראש הממשלה הוסיף המנכ"ל: "חדשות ומידע עצמאיים מהווים מרכיב אינטגרלי של ארגוני תקשורת בשירות הציבורי מה שתורם תרומה מרכזית לפלורליזם התקשורתי בדמוקרטיה המתפקדות היטב... מתוך מחשבה על האינטרס העיקרי של הציבור, המממן ישירות את 'כאן', אנו סומכים על הממשלה החדשה שתשמור גם על עצמאותה של 'כאן' ותאפשר לה להמשיך ולמלא את ייעודה בחברה הדמוקרטית".

להבנתנו המקצועית, הוראותיה של הצעת החוק נגזרו לכאורה למידותיו של ערוץ 14. כך נקבעו מדרגות החובה של ההשקעה ביצירה מסוגה עלית בסעיף 52, כך שערוץ 14 ייפול לכאורה מתחת למדרגה הנמוכה ויהא פטור מהשקעה. גם הריכוך של הדרישות בתחום שידורי החדשות משרת את ערוץ 14. לבסוף, מבקש התזכיר לבטל את עידן+ ובמקום זאת אמורה הרשות לפתח אפליקציה לאספקת תכנים שתפיץ אותם לציבור, למרות הטענה כי פלחי אוכלוסיה שלמים, כגון: קשישים, יתקשו לתפעל את האפליקציה. הדבר יאפשר לכאורה לערוץ 14 להתחמק מתשלום חוב של כ-7 מיליון ש"ח עבור הפצת השידורים בעידן+. על מטרה זו ניתן לעמוד, בין היתר, אף מכך שלאחרונה אישרה וועדת השרים לענייני חקיקה את הצעת החוק של ח"כ אריאל קלנר מסיעת הליכוד להחזיר את שידורי ערוץ 14 לעידן+ אף שהערוץ מסרב באופן עקבי לשלם על הפצת השידורים.

הצעת החוק מרככת את ההגבלות על בעלות צולבת, אך מותירה אותן לגבי עיתונות כתובה. סעיף 40 קובע: "ספק חדשות רשום או אדם בעל זיקה אליו לא ירכוש ולא יחזיק בשליטה בעיתון או באתר אינטרנט חדשותי, או בתאגיד בעל זיקה לאחד מאלה, ללא אישור בכתב ומראש מהמועצה ולאחר ששקלה המועצה את השפעת הרכישה או החזקה על קידום התחרות באספקת מידע חדשותי לציבור בישראל" נקל לשער את הסיבה לכך לאור טענותיהם של חברי הכנסת מהקואליציה נגד העיתונות הכתובה אותה הם מאשימים בעוינות לממשלה.

לא רק מקלות יש בהצעת החוק אלא גם גזרים. שר התקשורת הודיע במסיבת העיתונאים על יצירתו של "תקציב ייעודי לעידוד התחרות והמגוון בתחום החדשות והאקטואליה". נקל לשער למה ישמש תקציב זה כשהוא נתון בידיה של הממשלה. זאת ועוד, הממשלה יכולה לעודד ערוצי תקשורת שהיא חפצה ביקרון באמצעות הסטת תקציבי פרסום שלה, כמו גם תקציבים לעידוד היצירה המקורית.

אתיקה בחדשות – מוצע להשתית את האתיקה העיתונאית בחדשות, כמקובל במדינות דמוקרטיות, על אימוץ של תקנון עצמי בכפוף לפרסומו ולא על אסדרה חיצונית מכוח הדין.

סעיף 43 מחייב ספק חדשות רשום לאמץ תקנון אתיקה בחדשות. הוראה זו מקובלת עלינו, אלא שאנו מציעים שלא להותיר את קביעת תוכנו של התקנון לכל ספק חדשות וחלף זאת לקבוע תקנון אתיקה אחיד. לעניין זה ראוי לאמץ את תקנון האתיקה של מועצת העיתונות והתקשורת בישראל בה חברים רוב אמצעי התקשורת והתקנון שגובש הוא פרי מחקר וניסיון רב שנים ומשקף את האיזונים בין חופש העיתונות לבין יתר זכויות האדם.

לסיכום

1. תזכיר חוק התקשורת (שידורים), התשפ"ג-2023 פוגע פגיעה אנושה בחופש העיתונות והתקשורת ובזכות הציבור לדעת ומכרסם ביסודותיה הדימוקרטיות של מדינת ישראל. מועצת העיתונות והתקשורת בישראל קוראת לשר התקשורת למשוך בחזרה את התזכיר ולהקים וועדה מקצועית, בשיתוף נציגי תקשורת ואקדמיה, שתבחן לעומק ובאובייקטיביות את שוק התקשורת ותגיש המלצותיה.

בכבוד רב,

פרופ' **אשר מעוז**, יו"ר הוועדה שמונתה על-ידי מועצת העיתונות והתקשורת בישראל לבחון את תזכיר הצעת החוק ולהכין תגובה מטעם המועצה (להלן- הוועדה)

רותם אברוצקי – חבר הוועדה

ענת גולדנצוויג-סבידור, עו"ד – חברת הוועדה

ד"ר ענת פלג – חברת הוועדה

רחל שיבר, עו"ד – חברת הוועדה

פרופ' **עמוס שפירא** – חבר הוועדה